

Min Cooper

BIL OG MOTOR

Drammens Tidende

Av ØYVIND RISVIK

Publisert: 04. september 2012, kl. 07:00

– Å være på farta er toppen. Så fort jeg setter meg inn i min lille Cooper, er jeg lykkelig.

Rødt er helt riktig farge på en Mini Cooper. Den har sjarm, og er litt småhissig, synes Charlotte Wego. (Foto: FOTO: TORE SANDBERG)

DRAMMEN: Rødt er den riktige fargen på en Mini Cooper, synes Charlotte Wego.

– **Bilen kler den intense fargen. Dermed blir bilen spenstig, livlig, og den har stil. Duse farger passer ikke, det skal være pang. Med mini'n ønsker jeg nok også å synes, sier Charlotte Wego og klapper vennlig på det skinnende blanke karosseriet.**

– Mange påstår det er en sensuell bil. Den har mer sjarm enn sensualitet.

Litt småhissig

Charlotte Wego har lidenskap for den minste av de minste bilene.

– **Denne 2004-modell har jeg hatt i fem år, og den begynner nok å bli litt gammel nå, sier hun.**

– Men med alderen har personligheten også kommet, den er sterk og trygg. Den ligger som en padde på veien, nesten helt ned på veibanen. Derfor er

det en veldig stabil, og en god landeveisbil, som er kjempetrygg, kvikk –og litt småhissig. I byen er det den optimale småbilen, den kommer fram over alt. Og ikke minst, den får plass over alt. Å parkere er det letteste i verden, den smeller inn i de trangeste luker. Den er også god å sitte i på langtur. Og som en bil nummer to er den helt suveren.

Men når jeg er på tur med familien, ønsker jeg å være mer anonym. Vår Renault Laguna er svart, og helt alminnelig.

I all slags vær

Charlotte Wegos første møte med «slektningene» til Cooper'n ligger langt tilbake i tid, helt tilbake til 1971–72.

– Min oppvekst var i en hvit Morris Mini stasjonsvogn, som var litt lenger enn den vanlige mini'n. Det var god plass til to voksne, to unger og bagasje. Far er dansk, så de beste turopplevelsene mine er veien mot Danmark. De lange og trange turene nedover svenskekysten var veldig hyggelige. Vi stoppet mange steder underveis for å åpne nistepakka, ta en brus, en kopp kaffe og spise is.

Vi kjørte i all slags vær og til alle årstider. I sol og varme, i regn, sludd og snø.

Fellesskap

– Familiens mange danmarksturer formet bilgleden min. Å være på farten er toppen. Så fort jeg plasserer meg i en bil, er jeg lykkelig.

Charlotte Wego oppdaget fort at Mini-eiere har et fellesskap utenom det vanlige.

– Når vi møtes, holder vi begge hendene på rattet, for så å heve høyrehånda og vinke. Under den første lange kjøreturen min, sluset flere biler i følget meg inn på motorveien, så kjørte vi av sted på rekke og rad. Vi tar vare på hverandre, vi minieiere. Motorsyklistene gjør det sånn hele tiden.